

# Proloog

Het was precies zo'n dag waarop niets mis kon gaan, deze 26ste december 2012. Voor het eerst sinds jaren kwam de familie Grass weer bij elkaar met kerst. Twee dagen geleden was er maar liefst 40 centimeter sneeuw gevallen en vandaag scheen de zon aan een wolkenloze hemel. Günther rekte zich uit en genoot van de schittering in zijn ogen. Zijn slaapkamer keek uit op een glooiend landschap. Bij heel helder weer kon je de witte toppen van de Beierse Alpen zien liggen.

Günther was al vroeg opgestaan. Ver voordat zijn vrouw Eva de ogen zou openen. Hij wilde de reis naar zijn dochter goed voorbereiden. De rit die in werkelijkheid niet meer dan drie kwartier hoefde te duren, hoopte hij af te leggen in ruim twee uur. Hij popelde om tijdens de heenweg naar Evina, samen te smelten met de nieuwste GAR W-12. Als directeur en grootaandeelhouder van het familiebedrijf GAR Enterprises was hij de uitverkorene om de eerste rit van het prototype op de openbare weg te testen. Uiteraard had de sportwagen al heel wat kilometers afgelegd op het eigen circuit. De ingenieurs waren voldoende tevreden om de auto de openbare weg op te sturen. Voor Günther waren het vooral de noviteiten waar hij van onder de indruk wilde raken, zoals de negen versnellingen automatisch, de dubbele turbo, de door hemzelf ontworpen remschijven en de begrensde maximum snelheid van 280 km per uur.

Terwijl een gapende Eva ogenwrijvend de keuken inliep om een simpel ontbijt te pakken, vooral vruchtensappen en vezels kregen haar voorkeur vandaag, stond Günther voor zijn garage met de vijf deuren waar alle tot nu toe gefabriceerde GAR's, als in een klein museum, wachtten om hun geronk te laten horen. Hij drukte op de afstandsbediening voor de rechterdeur. Van de drie snelheden had hij de langzaamste gekozen. Traag kraakte de deur omhoog. De vorst zat in alle kieren. In de zomer deden de kanteldeuren geluidloos hun werk. Voorzichtig verlichtten de zonnestralen de onderkant van de banden. Het diepe profiel van de winterbanden was dui-

delijk zichtbaar. Hele kunstwerken waren het die er voor moesten zorgen dat de bolide bij slecht weer en hoge snelheid niet van de weg raakte.

Steeds meer kreeg hij te zien van de scherpe lijnen in het grillige rubber. Günther voelde de neiging om de kanteldeur even stil te zetten. Zijn hand trilde. Het moment mocht eeuwig duren. De zon lag warm in zijn kortgeschoren nek. Steeds weer werd hij verrast door de blinkende onderkant van de bumper. Heinrich, de klusjesman, had de wagen perfect gepoetst, geen vlekje bedierf de schittering. De zon weerkaatste onverschrokken. Hij pakte zijn zonnebril. Eindelijk besloot hij naar de auto te schrijden. Zo langzaam mogelijk. Als vanzelf ging de deur van het slot. Soepel stapte hij in. Door de onderkant van het stuur aan te raken startte de motor. Het geluid van de nieuwste telg deed zijn ruggegraat tintelen. Wat een fantastische positie bekleedde hij toch. Vaklui die uren bezig waren om het ronkendste geluid uit de motor te halen. Er waren tientallen uitlaten getest.

Voorzichtig reed hij zijn trots uit de garage. Het voltallige personeel van het landgoed was gisteren bezig geweest om de oprijlaan sneeuwvrij te krijgen. Samen met de grondverwarming was dat goed gelukt. De brede teerweg weerkaatste het zonlicht op een hartverwarmende manier. Met tegenzin stapte hij uit, liep een paar meter het pad op en slikte de brok in zijn keel weg toen hij op een paar meter afstand zijn geliefde mobiel zag blinken. De perfecte goudbruine kleur, de exclusieve uitstraling en de vrouwelijke vormen lonkten naar hem.

Hij trok zijn jasje recht en vol ongeduld liep hij naar binnen om te zien of Eva zich al reisklaar had gemaakt. Ze was de afgelopen weken druk geweest met het kopen van de kerstkado's voor hun kinderen én kleinkinderen. Het was een emotionele zoektocht geweest. Ook omdat ze voor het eerst iets mocht kopen voor de kleine Julia en Moritz.

Hans Jürgen, de huismeester liep al met de vele geschenken naar de auto. Dat werd een mooie uitdaging om alles in de sportwagen te krijgen. Hoewel de bolide voor een cabrio groot was, had Eva er wel aan gedacht de presentjes zo klein mogelijk te houden, qua formaat, niet qua prijs natuurlijk. Op de bedragen lette ze al jaren niet meer. Ze had ooit uitgerekend dat als ze continu zou shoppen, ze nog het geld van de familie en het concern er niet doorheen zou kunnen jagen. Dat was een prettig gevoel. Ze kende geen enkele wroeging als ze eens een extra duur kado kocht, voor zichzelf. De kosten van de appartementen en het levensonderhoud voor de maîtresses die haar man erop nahield waren een stuk hoger. En toch zou

ze zo haar luxe leventje willen inruilen voor een trouwe echtgenoot, maar dan moest hij wel Günther heten.

Het onderwerp van haar gedachte was alweer naar buiten gegaan en met zijn foto toestel enkele tientallen meters de oprijlaan opgelopen om van een afstand zijn baby te fotograferen. Wat glom hij schitterend in de ochtendzon en wat glinsterde de achtergrond levendig. Met moeite nam hij afscheid van de aanblik, maar eenmaal in de auto klonk het geluid van de motor te verleidelijk. Eva had er met liefde mee ingestemd dat ze een stukje om zouden rijden. Het grootste deel van de afstand zouden ze door grootvader Grass betaalde en aangelegde rondweg om München zoeven. De snelweg was slechts gebouwd om het regime in de Tweede Wereldoorlog te vriend te houden. Tegenwoordig werd het door de familie een paar keer per jaar gebruikt om een race te organiseren. Twee rondes die tijdens de nacht moesten worden afgelegd. Overdag was er te veel verkeer op de autobaan. De financiering van de rondweg was geheel in overeenstemming met de bevoegde Beierse instanties tot stand gekomen. Hoewel het een openbare weg was, beschouwden de Grassjes de weg als hun eigendom en vandaag zou Günther hem eens flink op de staart trappen. Hij wilde zien of hij het maximum van 280 kon halen.

De GAR W-12 ronkte van genoeg. Günther wilde zolang mogelijk genieten van de oprijlaan. Af en toe gaf hij extra gas. Op dit soort momenten vond hij het jammer dat het een automaat was.

‘Wat een geluidje, hè?’

Hij verwachtte geen antwoord van zijn vrouw, die zich verschool achter een grote zonnebril van de laatste mode. Günther kreeg geen genoeg van de auto, de sneeuw, en genoot van het idee dat ze vandaag als een normaal gezin bij elkaar zouden zijn en het kerstfeest gingen vieren. Ze hadden zelfs in overleg het kerstmaal samengesteld. Dat kostte wel enkele e-mails, maar de huishoudster had hem verteld dat iedereen tevreden was.

Het optrekken op de openbare weg ging iets te onstuimig. Eva tikte met haar frivool opgestoken blonde haar de hoofdsteun aan.

‘Sorry, het is nog even wennen hoeveel power hij heeft.’

Eva reageerde niet. Ze werd afgeleid door het verloop van de dag. Ook was haar hoofd nog iets te veel onder de indruk van de heerlijke likeurtjes waarvan ze de avond daarvoor genoten had tijdens de traditionele kerst-avondviering met de *captains of industry*, regeringsleden en enkele aristocraten. Ze hoopte dat Günther de auto in toom zou houden. Niet te hard

optrekken en zeker niet te abrupt remmen. De maximum snelheid mocht hij van haar wel proberen. Zonder dat hij het wist, had ze een kleine hoeveelheid slaappoeder ingenomen zodat ze in alle rust de reis zou volbrengen. Voor de vorm lag er een zakje voor noodgevallen naast haar. Ze keek stoïcijns voor zich uit. De zon scheen fel door het glas van de zonnebril. Ze sloot haar ogen.

Binnen het kwartier reden ze op 'hun' ringweg.

'Zo snel waren we hier nog nooit!' klonk Günther enthousiast als de onstuimige jongeling zoals Eva hem ooit had ontmoet.

De negentrapsversnelling deed geruisloos zijn werk. De eerste drie kwartier was er geen vuiltje aan de lucht. De auto zoemde en zoefde met een kruissnelheid van zo'n 200 kilometer per uur.

'Als we zo de flauwe bocht ingaan, zullen we zien of hij nog sneller kan.' Günther was nog steeds in zijn nopjes. Hij glom.

Eva reageerde niet.

Langzaam ging de snelheid omhoog. Bij 240 begon de W-12 aan de zeer flauwe bocht.

Eva leek zich schrap te zetten. Dat was slechts schijn. De middelpuntvliedende kracht deed z'n werk.

Na twintig minuten begon de vastgevroren glimlach van Günther minder uitbundig te glimmen. Eerst verbaasd, keek hij nu bijna wanhopig naar Eva, alsof ze hem het goede antwoord kon geven. Zijn vrouw leek er niets van te merken, zo verscholen achter haar zonnebril.

Zijn verbaasde blik bleef hangen in de lucht. Zijn mond een wanhopige, onhoorbare 'O' makend.

De auto was onbestuurbaar geworden. Met alle kracht die in hem zat, probeerde hij de wagen weer op het midden van de rijstrook te krijgen. Het lukte niet. Heel traag, bijna plagend, zocht zijn trots de vangrail op. Hij had zelfs het benul niet om zijn voet van het gaspedaal af te halen. Pas op het allerlaatste paniekerige moment, toen zijn greep op het stuur zo krampachtig was dat hij niets meer kon bewegen, dacht hij eraan. Toen was het te laat. Als in *slow motion* schuurde de W-12 langs de metalen buis die de zes rijbanen in tweeën deelde. Het onheilspellende, krassende geluid tartte zijn oren. Geen benul meer van tijd of plaats werd de enorme cabrio onverwacht opgetild. Een kleine knik in de vangrail, dat daar was aangebracht om het begin van de Corridor aan te geven, was de katalysator voor de meest spectaculaire vlucht in de geschiedenis van de sportwagen.

Met ruim 200 kilometer per uur werd zijn kindje de lucht ingeschoten. Het gaf weinig geluid. De auto draaide om zijn as. Günther hoorde de wind langs het raam, kon niet meer denken, niet meer bewegen. Zag de langzaam grijzer wordende lucht door de voorruit en toen weer het wit van het landschap. Maar het drong niet tot hem door. Precies hier waren de bossen van elkaar gescheiden alsof Mozes er doorheen had gemoeten. Jaren geleden op verzoek van de vader van Günther. “Omdat je anders niet het mooie landschap achter de bomen kan zien.” De echte reden was dat heel in de verte de boerderij stond van de ouders van de oprichter van GAR Enterprises; de overgrootvader van Günther, Otto Grass.

Verschillende keren draaide de auto om zijn as. De airbags waren direct in werking getreden. Na de eerste klap merkten ze er allebei niets meer van. Ze leken uit de wagen te schieten. Het werd zwart voor de ogen van Günther.

# 1

*Otto (1853)*

Ook de uit zijn voegen gegroeide multinational is ooit moeizaam van start gegaan met een fanatiekeling in een afgelegen schuur. Voor Grass Automobile Revolution Enterprises begon het allemaal halverwege de negentiende eeuw, om precies te zijn op woensdag 18 mei 1853. Dat was het jaar dat Otto Grass de dag na zijn achttiende verjaardag de wijde wereld introk.

Otto was de oudste zoon van het zes kinderen tellende gezin van Constanz en Friedl Grass. Ze leefden in het Beieren van Koning Lodewijk I die van zijn koninkrijk een centrum van kunsten en wetenschappen had gemaakt. De familie Grass was een boeregezin waar de oudste kinderen flink meehielpen met het familiebedrijf dat verder bestond uit koeien, varkens, paarden, geiten en heel veel kippen, en waar ze - op Otto na - niet zoveel meekregen van de kunsten en wetenschappen.

Op die zonnige achttiende van de vijfde maand stond Otto voor de stal van zijn eigen *Star*. Het paard dat hij had geholpen ter wereld te brengen, en dat tijdens de geboorte het niet leek te redden. Zijn vader had het dier al afgeschreven, wilde het weghalen bij de moeder om het te laten inslapen. De bevalling was te moeilijk geweest en een van de voorpoten leek gebroken. Constanz vermoedde dat het paard voor altijd kreupel zou blijven en dat was te duur voor het hardwerkende gezin, dat het moest hebben van de verkoop van dieren uit de veestapel, en het vlees en de melk die ze opbrachten. Het kostte Otto de halve nacht om zijn vader te overtuigen dat er iets anders aan de hand was met het veulen. Om dat te bewijzen wilde hij het wel verzorgen, als zou blijken dat ze kreupel was, zou zijn vader het alsnog mogen doden. Otto deed er alles aan om het dier in leven te houden en later gezond te krijgen. Die nacht bleef hij naast het veulen in de stal slapen. In die koude wolkenloze winternacht besloot hij het veulen *Schwarzer Sterne* te noemen. Slechts een beetje hooi gebruikte hij als deken en de warmte van *Sterne* zoals ze later zou heten. Pas toen hij zichzelf Engelse zinnnetjes ging leren doopte hij zijn paard om tot *Star*. Dat was lekker kort

en daar reageerde ze beter op. Na die eerste nacht bleef hij maandenlang bij *Star* in de buurt. Het duurde weken voordat het kon lopen. De kwetsuur die zijn veulen tijdens de bevalling had opgelopen was genezen. Ze was niet zo snel als de andere paarden, maar sterk en gezond genoeg om te blijven leven. Zijn vader was zijn belofte nagekomen. *Star* was nu het paard van Otto. Hij zou nog drie jaar moeten wachten voordat hij haar mocht berijden.

En nu stond hij met glimmende ogen afscheid te nemen van zijn lieveling. Zes jaar lang hadden ze lief en leed gedeeld. Onderweg naar München had *Star* hem vaak gered van struikrovers of andere minder goed willende lieden. Ze bleek uiteindelijk sneller dan menig ander paard. Toch was ze niet sterk genoeg om in haar eentje de grote wagen te trekken. Daar gebruikte Constanz meestal *Riesiger* voor, een grote volbloed Fries die kracht en snelheid combineerde. Maar als Otto er in zijn eentje op uitging om naar de bibliotheek in München te gaan of om een paar kilo vlees naar de markt te brengen, dan was *Star* sterk genoeg om hem te vergezellen.

Hoewel de pijn in z'n hart hem een gevoel van koorts opleverde, wist Otto dat hij *Star* niet mee kon nemen op zijn verre reis. Hij hoopte volgend jaar op een boot te stappen naar de andere kant van de oceaan en niemand kon hem vertellen of je een paard mee mocht nemen. En de pijn die hij nu voelde zou niets zijn met het verdriet dat hij zou hebben als hij haar in een vreemde stad zou moeten achterlaten. Nee, *Star* zou het goed hebben in Gramscheid. Tussen de andere paarden in de wei en zijn zusje Gretl zou goed voor *Star* zorgen, dat had ze Otto beloofd. Hij pakte een grote zakdoek en veegde zijn ogen droog. Ging nog een keer met zijn handen door de manen en fluisterde *Star* lieve woordjes in het oor. Misschien zouden ze elkaar ooit nog een keer in de ogen kijken, maar waarschijnlijk was deze woensdag de 18e mei de laatste dag dat hij *Star* in levende lijve zou zien.

Hij deed de deur van de stal open en *Star* liep achter hem aan zoals elke dag. Alleen vandaag zou hij alleen achterblijven in de wei. Bij het hek aangekomen kreeg Otto met moeite het touw eraf. Zijn lieveling liep trouw door het hek, niets vermoedend begon ze te grazen. Af en toe keek ze op waar hij was. Nog één keer hield hij zijn hoofd bij haar hals en omarmde haar. Vanuit de wei kon ze hem nog heel lang zien, terwijl hij langzaam de zandweg afliep naar een avontuur waarvan hij niet wist hoe het zou aflopen.

# 2

Evina, 25 december 2012

De indrukwekkende horlogeklonk van Cartier die bij Evina bijna van vloer tot plafond reikte gaf perfect aan dat haar ouders precies één uur te laat waren voor het kerstdiner dat stipt (zo had haar vader bevolen) om halftwee moest beginnen.

Voor de zoveelste keer kreeg ze Hans Jürgen de huisknecht en manussje-van-alles van het landgoed aan de telefoon. En net zoals al die keren daarvoor vertelde hij Evina dat haar ouders exact om halftwaalf waren vertrokken. Telkens bij dat antwoord begreep ze niet waarom haar vader en moeder zo vroeg van huis waren gegaan. Ze waren nu drie uur onderweg. Drie keer zo lang als ze erover zouden moeten doen. Volgens Hans Jürgen waren ze wel degelijk vertrokken om bij haar de kerst te vieren en de uitgebreide maaltijd te nuttigen. Ze waren zelfs te vroeg van huis gegaan. En toch waren ze er nog niet.

En waarom haar broer zich niet druk maakte, begreep ze ook niet. Hij kieperde z'n derde cocktail naar binnen en was met z'n gedachten heel ergens anders. De relatie met Dietmar was vorige maand beëindigd en Otto Junior groef diep in zijn geheugen om een verklaring te vinden.

Evina keek hem met haar overdreven donker opgemaakte ogen kwaad aan, maar hij reageerde niet. 'Ik ga de politie bellen,' schreeuwde ze bijna.

Haar broer keek verstrooid op. 'Ja, doe dat. Misschien weten zij meer.'

Ze wist zeker dat hij totaal niet in de gaten had waarom ze de politie wilde bellen. Hij was een kei in het handig antwoord geven.

Afgezien van het heen en weer lopen, het drentelen naar de keuken en het bijvullen van haar wijnglas stond ze al meer dan een half uur voor de grote schuifpui, acht meter breed en drie meter hoog. De natuur kwam zo in al haar glorie rechtstreeks de kamer binnen. Als ze op een zonnige dag de pui opendeed leek haar kamer onderdeel van de tuin te worden. Vandaag hoefde dat niet. De grijze kou wilde ze liever niet over de vloer. Toch stond ze bijna met haar neus tegen het raam. Geen enkel voertuig, dier of



sneeuwbus was haar ontgaan de afgelopen twee uur. Zelfs niet de zwarte schaduw die al ruim een week aan de bosrand opdoemde en weer op onverklaarbare wijze verdween. Daar moest ze het ook nog over hebben met haar broer.

Ze voelde de kou van het raam tegen haar voorhoofd en kwam weer terug uit haar gedachten. Alles wat ze de afgelopen uren had kunnen zien, had ze ook waargenomen. De zes reeën, de vos, de drie eekhoortjes en ontelbare winterkoninkjes waren niet aan haar aandacht ontsnapt. In het begin kon ze nog glimlachen bij het zien van de dieren en hun zoektocht naar voedsel. Langzamerhand begon ze zich te ergeren aan die beesten die niet de voorbode waren van de komst van haar ouders. De sneeuw viel inmiddels ruim een uur en had het landschap, zover ze kon kijken, een nog wittere vacht gegeven. Maar een voertuig, waarschijnlijk de grootste GAR die de fabriek in haar historie had gebouwd, was niet de oprijlaan opgegleden. Geen verblindende lichten, geen getoeter, zelfs niet een bijna onhoorbaar zoemen kwam haar richting op.

‘Ja, goedenmiddag. U spreekt met Evina Grass. Ik vroeg me af of er een ongeluk is gebeurd op de A8 het afgelopen uur?’

‘Momentje,’ klonk het aan de andere kant van de lijn.

Na een veel te lange stilte waarbij Evina haar nagels niet met rust kon laten, zei de vrouw van het alarmnummer: ‘Nee, niet op de A8, wel op de A99 voorbij Vaterstetten. Daar is een auto uit de bocht gevlogen, moet wel op hoge snelheid zijn gebeurd, de bocht daar is zeer flauw.’

Evina slaakte een zucht van verlichting. ‘Dank u wel.’ Ze legde de hoorn neer en nipte van haar glas rode wijn. Voor deze bijzondere gelegenheid was ze persoonlijk naar haar wijnkelder gegaan en had daar een Château Ausone gepakt. De premier Grand Cru Classé A uit Saint-Émilion had ze vervolgens laten ademen en was precies om half twee op temperatuur. Met gemengde gevoelens had ze een glas voor zichzelf ingeschonken. Ze was trots op haar keuze en had die graag met haar vader en moeder gedeeld. Maar nu waren ze waarschijnlijk ergens verdwaald. Zo lang was het toch niet geleden dat ze bij haar op bezoek waren geweest?

Op de A99 zouden ze linksaf moeten slaan als ze haar richting op wilden. Vaterstetten lag de heel andere kant op.

‘En?’ vroeg Otto Junior. ‘Komen ze al onze richting uit?’

Met haar meest geduldige stem, die ingehouden woede verried, zei ze:

‘Nee. Ik weet niet waar ze zijn. En ik weet ook niet hoe laat ze hier komen. Ik ga het vuur uitzetten. Ook op dit lage pitje brandt straks alles aan. Aangebakken zuurkool met aangebrand konijn is voor mij niet het ideale kerstgerecht.’

Ze liep afwezig met haar glas in de hand naar de keuken. Duizend gedachten overvielen haar, die uitmondde in één wanhopige vraag: ‘Waarom zijn ze er nog niet?’

# 3

*Otto (1853)*

Met de kaart van Duitsland, Zuid-Frankrijk en Noord-Spanje op zak liep Otto met een flinke pas langs de friscgroene paden. Al uren keek hij om zich heen om niemand te zien. Het was muisstil op een beetje geritsel van de bladeren na. Door de rust, de stilte en het eentonige landschap kreeg hij de tijd om na te denken. Was het wel zo'n goed plan om helemaal naar de andere kant van de wereld te reizen? Alleen maar omdat hij zich dat als twaalfjarige had voorgenomen toen hij bij de eerste aardrijkskundesels van zijn moeder had gezien hoe enorm groot de aarde was en dat waar hij woonde slechts een piepklein stukje bleek te zijn van die hele grote bol.

Had hij er goed aan gedaan om zonder *Star* te vertrekken? Was zijn geld en zijn proviand voldoende? Hij bleek een echte spaarder te zijn geweest. De afgelopen drie jaar wist hij elke grosche die hij kreeg, of verdiende, apart te leggen. Elke keer als hij 30 groschen had gespaard en naar München moest, wisselde hij de munten in voor een echte taler. Inmiddels had hij maar liefst 12 taler en 18 groschen op zak. Allemaal verdeeld over zijn kleren. De meeste munten ingenaaid in kleine doekjes gewikkeld zodat je ze niet hoorde rinkelen als hij bewoog. Zijn knapzak zat boordevol eten en toch had hij het gevoel dat het niet genoeg was. Een grote ham, een half brood, spek, bonen een paar uien, kool. In geen enkel boek had hij kunnen vinden hoe lang hij met deze voorraad kon doen. Lucifers bewaarde hij ook in een ingenaaid zakje, dat dicht kon met een knoop. De strijkstokjes waren netjes allemaal apart ingepakt omdat hij bang was dat de lucifers bij de geringste wrijving onbedoeld tot zelfontbranding konden overgaan. Daar zat hij niet op te wachten: een spontaan brandje in de binnenzak van zijn blauw geruiten kiel! Hij keek nog eens om zich heen. Liep hij wel in de goede richting? Alles zag er hetzelfde uit. Niet alleen had hij de modernste landkaart van Duitsland gekocht, ook had hij in de bibliotheek van München alle plaatsnamen genoteerd die hij vermoedelijk tegen zou komen als er niets zou gebeuren dat de loop van de toekomst zou veranderen. Zo

ging het thuis op de boerderij ook vaak tijdens een vrije dag. Hij maakte dan plannen die aan het eind van de dag niet allemaal uitgevoerd waren, omdat er vanalles tussenkwam die de voornemens van die dag door de war gooiden. Hij vermoedde dat dat op zijn wandelreis ook zou kunnen gebeuren. Een koets die onverwacht zijn weg opkwam en hem mee zou willen nemen, maar niet naar Schongau waar hij in eerste instantie naar toe had gewild, maar naar Fussen dat toch net iets van zijn route afweek. Hij was nieuwsgierig, niet zozeer angstig, maar wel benieuwd welke ervaringen hij aan het eind van de dag aan zijn herinnering kon toevoegen.

In de verte zag hij een stofwolkje. Het zou toch niet..? Nee, het was een ruiter, die hem in volle vaart passeerde, zonder hem te groeten. De man moest dus in grote haast zijn als hij niet eens de moeite nam om hem goedendag te zeggen. Otto keek achterom, moest zijn handen voor zijn gezicht houden. Het stof dat de ruiter achterliet, dwarrelde hoog op. De droogte en de zon van de afgelopen dagen hadden de landwegen hard en stoffig gemaakt. De volgende keer zou hij achter een boom gaan staan als er weer een stofwolk aan zou komen.

De dag ging traag voorbij. Tegen het middaguur, toen de zon het hoogst aan de hemel stond, zocht Otto een mooi plekje in het gras onder een boom. Hij legde zijn grote geruite zakdoek op het groen en daarop zijn knapzak. Van de vele boterhammen nam hij er maar eentje. Z'n vader had ooit gezegd dat je altijd met de onzekere toekomst rekening moest houden. Stel dat hij na dagen lopen nog steeds geen boerderij of herberg zou tegenkomen. Dan had hij zijn voorraadge brood hard nodig.

Toen de avond viel achter een mooi roodgekleurde hemel voelde Otto zich moe, stoffig en hongerig. Er was in geen velden of wegen een rookpluim te zien. Hij moest al direct de eerste avond van zijn grote avontuur in de openlucht slapen. Daar had hij rekening mee gehouden. Een dunne opgerolde deken drukte de hele dag zweterig tegen zijn nek, maar zorgde er wel voor dat diezelfde nek niet zou verbranden door de zon. Zijn pet hield zijn gezicht in de schaduw. Zijn ogen waren daardoor niet al te vermoeid door de schittering van het licht en zijn hoofd bleef relatief koel en zijn kortgesneden haar kriebelde niet onder zijn hoofddeksel.

Hij vroeg zich af of hij nog op een haasje zou gaan jagen, maar zijn vermoeide benen raadden hem dat af. Achter een paar struiken en een dikke eik viel hij in slaap om de volgende dag veel te laat wakker te worden.

# 4

Evina, 25 december 2012

De enorme villa van Evina was niet moeilijk te missen. Het was de enige rietgedekte woning in de verre omgeving en je zou je wanen richting een klein landgoed te rijden met al die bijgebouwen. Een atelier voor haar kunstzinnige werkzaamheden. Een schuur, later omgebouwd tot woning voor haar huishoudster, die tevens kokkin was, mits Evina haar late trek voor thuis bewaarde. Een garage, voor drie auto's, die zo groot was dat daar ook een klein gezin in had kunnen verblijven. Een paardenstal, al heel snel veranderd tot logeerruimte. Evina was zo weinig thuis dat ze het advies van haar huishoudster had opgevolgd en het verwaarloosde dier aan een kinderboerderij had geschonken. Niet zonder de nodige publiciteit natuurlijk. Voor Evina waren deze gebouwen de afgelopen drie jaar echt haar thuis geworden. Ze hield van de rieten daken, de struiken en de bomen die haar midden in de weilanden van Bodenau een beschut plekje gaven en ze genoot van de lange oprijlaan, die haar tijdens de laatste kilometer van haar rit zo'n mooi uitzicht gaf op haar landgoedje. De dennebomen in haar verder kale tuin waren mooi verlicht. In deze tijd van het jaar liep ze graag een rondje om het huis, vooral als de zon onderging. Om dan bij terugkomst te genieten van de gezellige aanblik van al die verlichte bomen en daken. Het maakte haar altijd weer een klein beetje triest als de klusjesman halverwege januari de lichtjes weer opborg voor de volgende winterse kerstdagen.

Toch had Evina dit keer geen oog voor de verlichte bomen in de tuin. Ondanks haar onrust hield ze als gehypnotiseerd de oprijlaan in de gaten. Elk klein lichtje dat vanuit een verre verte tot haar kwam, deed haar opspringen. En elke keer ging ze weer teleurgesteld zitten. Voor de gelegenheid had ze maar haar makkelijke stoel voor de schuifpui geschoven. Het kleine ronde handgemaakte metalen tafeltje naast haar gezet met daarop een kristallen bakje met wat olijven en stukjes kaas. Hoewel ze het zichzelf gezellig had willen maken, had ze niets aangeraakt. Het nieuwe glas

wijn vertoonde geen restant van haar lippenstift en de exact elf olijven lagen nog steeds als een compleet elftal op haar te wachten. Niets kon haar uit haar concentratie halen. Ook niet haar irritante broertje, die na de zoveelste cocktail hongerig begon te worden en het vuur onder de pan weer wilde aanzetten, nadat hij minutenlang had gevraagd waar de kokkin was gebleven. Evina had eerst nog afwezig gereageerd, maar na een snauw weer helemaal gefocust op de buitenwereld. Het grijze weer deed de lichten spontaan aanspringen, hoewel het nog minstens twee uur zou duren voordat het donker was. Toen Otto Junior haar voor de zoveelste maal aanstootte om een vraag te gaan stellen, riep ze verward: 'Ik ga de politie weer bellen!'

Met moeite stond ze op uit haar luie stoel en met een driftige pas liep ze naar de tafel, haar lange blonde haar naar achteren kammend, waardoor één van de felgekleurde veren, die haar haar in model hielden, op de grond viel. Ze pakte de telefoon en toetste de herhaalknop in. 'Ja, hallo met Evina Grass. Hebben wij daarstraks met elkaar gesproken?'

'Niet dat ik weet,' hoorde Otto Junior door de handsfree luidspreker.

'O, nou goed dan. Ik wilde even informeren of er deze middag een auto-ongeluk is gebeurd met twee inzittenden van ongeveer middelbare leeftijd.'

'Laat je moeder het maar niet horen,' hoorde Evina haar broer lacherig zeggen. 'Middelbare leeftijd! Ha, ha. Ze probeert er altijd veel te jong uit te zien!'

Evina liet zich niet van de wijs brengen door haar irritante broer. 'Ze zijn vanochtend al om halftwaalf vertrokken. Ze hadden hier al meer dan twee uur moeten zijn!' Evina schreeuwde bijna tegen haar telefoon terwijl ze in rondjes om de tafel liep.

'Ga toch zitten mens. Ze komen er toch niet sneller door!'

Evina had geen aandacht voor haar broer. In angst wachtte ze op het antwoord van de vrouw van het alarmnummer.

'Er is inderdaad een ongeluk gebeurd. Dat was op de A99, maar dat is alweer een paar uur geleden. Sinds het is gaan sneeuwen zijn er zoveel strooiwagens op de weg dat er lange files zijn ontstaan. Er zijn inmiddels enkele surveillancewagens ter plaatse. Er zijn nog geen forensische medewerkers, maar wel twee ambulances.'

'Ambulances? Is er iets meer bekend over dat ongeluk?'

'Daar mag ik niets over zeggen. De nabestaanden zijn nog niet ingelicht.'

‘Kunt u ook niet zeggen in wat voor auto werd gereden?’

‘Dat zou ik wel willen, maar de naam van het merk zegt mij niets, dus ik ben bang dat iemand een fout heeft gemaakt.’

‘Zou u het toch willen vertellen?’

‘Hier staat dat een GAR uit de bocht is gevlogen. Dat lijkt me niet echt een naam voor een auto,’ zei ze meer tegen zichzelf. ‘En dat de inzittenden nog niet zijn gevonden. Dat komt waarschijnlijk omdat dit een bericht is van een paar uur geleden. Toen waren nog te weinig collega’s ter plekke om iets uit te richten. Ik heb wel meegekregen dat het is gebeurd bij een grote open plek in het bos, alsof daar speciaal plaats is gemaakt. Waarvoor weet ik niet. Ik ken de situatie niet. Waarschijnlijk is op dit moment het voertuig geborgen en zijn de inzittenden naar een ziekenhuis gebracht. Maar dat weet ik niet zeker.’

Evina’s adem stokte en haar lichaam verstijfde. Ze kon even niets uitbrengen. De GAR, misschien de W-12, het nieuwe paradepaardje van haar vader. Ze wist dat hij er nog dit jaar in wilde rijden om het te testen. Was deze eerste rit hem al meteen fataal geworden? En haar moeder? Zou ze sterven zonder ooit haar jongste kleinzoon te hebben gezien?

De open plek in het bos in de buurt van Vaterstetten dat haar overgrootvader had laten aanleggen. Was dat toeval of had haar vader de W-12 met opzet uit de bocht laten vliegen? Van schrik zakte ze door haar knieën. Ze kon zich nog net aan de tafel vasthouden.

Otto Junior had het laatste deel van het gesprek niet meegekregen. Hij probeerde wanhopig in de keuken vuur onder een pan te krijgen die op een keramische kookplaat stond. Hij begreep niet dat hij na al dat gedraai aan de knoppen nog steeds geen gas rook.

‘Kunt u op een of andere manier aan recenter nieuws komen? Mijn ouders reden vandaag in een GAR.’

‘Dus er bestaat zoiets als een GAR? Ik dacht dat ze een verkeerde afkorting hadden gebruikt. Hoe ziet zo’n wagen eruit?’

Evina had bijna antwoord gegeven op deze onbenullige vraag. Er waren nu belangrijker dingen om te weten. ‘Hoeveel inzittenden?’ schreeuwde ze.

‘Even een moment geduld alstublieft. Ik kan het niet zo snel vinden. Ik heb net de dienst overgenomen. Als u over een half uurtje nog eens belt dan heb ik waarschijnlijk alles op een rijtje.’

‘Alles op een rijtje? Dit is een zaak van leven of dood! Mijn ouders zitten

waarschijnlijk in die auto! Ik wil nú weten of ze nog leven!’

‘Dan zal ik toch eerst een paar telefoontjes moeten plegen. Kan ik u zo terugbellen?’

Evina had de telefoon vastgepakt en wilde hem door de kamer gooien toen haar broer binnenkwam.

‘Hoe krijg ik in godsnaam vuur onder die pan?’